

TÖRTÉNETEK
AZ ÁRNYVADÁSZ AKADEMIÁRÓL

Tizedik könyv

Kétszer száll alá az angyal

finep
selection

CASSANDRA CLARE
ROBIN WASSERMAN

CASSANDRA CLARE,
ROBIN WASSERMAN

TÖRTÉNETEK
AZ ÁRNYVADÁSZ AKADÉMIÁRÓL

Tizedik könyv

Kétszer száll alá az angyal

—**S**zerintem temetést kéne rendeznünk neki – szólt remegő hangon George Lovelace. – Rendeset.

Simon Lewis egy pillanatra mozdulatlanra dermedt, aztán a szobatársára pillantott. George olyasféle fiú volt, akit Simon egy időben első pillantásra meggyűlölt volna, mivel feltételezte, hogy ha valakinek bronzbarna a bőre, kockás a hasa, őrijítóen szexis (mármint az összes lány és nem egy fiú szerint azok közül, akikkel konzultált ez ügyben) és skót akcentussal beszél, akkor annak az agya nem lehet nagyobb egy patkánykakinál, és a személyisége is nyilván nagyjából annyira vonzó. Csakhogy George napról napra tanúbizonytságot tett róla, hogy Simon előítéleteinek semmiféle alapja nincsen. Mint éppen most is, amikor valami gyanúsan könnynek látszót törölt el a szemek sarkából.

– Te most... sírsz? – kérdezte hitetlenkedve Simon.

– Természetesen nem. – George egy feszült mozdulattal ismét megtörölte a szemét. – Persze annyit azért felhoznék a védelmemben – tette hozzá kissé zavartan –, hogy a halál szörnyűsége valami.

– Egy döglött patkányról beszélünk – mutatott rá Simon. – Hozzáfűzném, hogy döglött patkányról, ami a cipődben van.

Simon és George rég rájöttek, hogy az egészséges szobatársi kapcsolat alapja az egyértelmű munkamegosztás. Ez alapján George feladata volt, hogy megszabaduljon a szekrényekben vagy az ágyak alatt talált különféle lényektől – patkányoktól, gyíkoktól, csótányoktól vagy néha a háromból összegyűrt ilyen-olyan formájú vegyesfelvágottaktól, amiknek az őse feltehetőleg bajszot akasztott egy boszorkánymesterrel annak idején. Simonnak ezzel szemben a különféle ruhadarabokba vagy – borzongva idézte fel a pillanatot, amikor rájöttek, hogy ezt is el kellett vállalnia valamelyiküknek – a párnák alá keveredett állatokat kellett eltüntetnie.

– Egyébként pedig azt is szeretném megjegyezni – mondta még –, hogy csak egyikünk volt fizikai valójában patkány. Vedd észre, hogy az illető nem azonos azzal, aki sír.

– De ő lehet az utolsó döglött patkány, akit találtunk! – szipogta George. – Gondolj bele, Simon! Lehet, hogy egész életünkben nem lesz több közös döglött patkányunk.

Simon felsóhajtott. Ahogy közeledett a felemelkedés napja, amikortól nem lesznek diákok többé, hanem beállnak az árnyvadászok közé, George minden egyes alkalommal gyászos bejelentést tett, amikor úgy érezte, hogy utoljára csinálnak valamit. Most pedig, amikor a hold az utolsó estéjükön is az Akadémia fölé emelkedett, szobatársának a jelek szerint végleg elment az esze. Egy kis nosztalgia még Simonnak is jólesett. Aznap reggel, az utolsó közös tornán Delaney Scarsbury utoljára nevezte spagettikarú, négyszemű, görbe lábú démonvacsora-jelöltnek, ő pedig kis híján megköszönte neki. Az esti utolsó „húsízű” szósztól pedig kétségbevonhatatlanul mindannyian elérzékenyültek valamelyest.

De egy hullamerevség felé közelítő, gombás lábú patkány miatt pityeregni? Ez azért már túlzásnak tűnt. A régi démonológia-tankönyve leszakadt borítójával Simonnak sikerült kiemelnie a patkányt a cipőből anélkül, hogy megérintette volna, majd belepottyantotta az egyik műanyag zsákba, amit Isabelle direkt erre a célra hozott neki. Szorosan bekötötte a zsák száját, aztán dudorászva a kukába dobta.

– Nyugodj békében, Harmincnegyedik Jon Cartwright – mondta ünnepélyesen George.

Minden patkányukat Jon Cartwrightnak nevezték el, amivel sikerült örületbe kergetniük az eredeti Jon Cartwrightot. Simon elmosolyodott, ahogy maga elé képzelte pökhendi

osztálytársuk dühtől vörösödő homlokát meg a gusztustalanul izmos nyakán lüktetve kidagadó eret. George-nak akár igaza is lehetett.

Talán egy szép napon hiányozni fognak nekik a patkányok.

Simon sosem strapálta magát azzal, hogy elképzelje, milyen lesz az iskola befejezésének napja, az előző este pedig még anyyira sem foglalkoztatta. Mint a különféle iskolai bálók meg az öregdiákok napja, ezek is olyan rituáléknak tűntek a számára, amiket egészen másféle diákoknak találtak ki – a betűdzsekikben parádézó izomgyaknak meg a pomponlányoknak, akiket leginkább rossz filmekből ismert csak. Ő nem vett részt nagyívós bulikon, és kimaradt a nosztalgia meg az olcsó sör vezérelte könnyes búcsúbulikból meg baljóslatú csajozásokból is. Két évvel ezelőtt, ha egyáltalán elkezdett volna ilyesmiken elmélkedni, nyilván azt feltételezte volna, hogy ezt az éjszakát is úgy fogja tölteni, mint majd mindegyiket Brooklynban: Erickel meg a többi haverjával a Java Jonesban, kávéval védelve és a banda új nevén elmélkedve. (*Döglött Csukapatkány, morfondírozott csak úgy megszokásból. Vagy talán Rágcsálótemetés.*)

Persze akkoriban még azt hitte, hogy a gimi után egyetemre megy, onnan pedig egyenes az út a rockszűrságig... vagy legalábbis egy viszonylag menő állásig egy viszonylag menő lemezűrsaságnál. Nem is sejtette, hogy léteznek démonok meg

szuperképességekkel rendelkező, angyalvérű harcosok, akik örök harcra esküdtek ellenük – azt meg még annyira sem, hogy egy napon önként jelentkeznek majd ezek közé a harcosok közé.

A Java Jones helyett az Akadémia diákoknak szánt társalgójában ült hát, hunyorogva nézett a gyertyafénybe, tüszögött a két évszázad alatt összegyűlt portól, és igyekezett kerülni a dicső árnyvadászok falakon lógó portréinak tekintetét. Az ősök pillantása mintha azt kérdezte volna: *Te tényleg azt képzeled, hogy valaha is közénk tartozhatsz?* Eric, Matt és Kirk helyett, akiket óvodáskoruk óta ismert, olyan barátok vették körül, akikkel alig két éve találkozott először – egyikük ráadásul gyengéd érzelmeket táplált a patkányok iránt, egy másik pedig a nevét adta nekik. Mindennek a tetejébe nem a rockzenében rájuk váró jövőt vitatták meg, hanem a más dimenziókból érkező gonoszok ellen vívott küzdelemmel töltött életre készültek. Feltéve, hogy túlélik a diplomaosztót.

Márpedig ez nem is volt olyan magától értetődő.

– Mit gondoltok, milyen lesz? – kérdezte Marisol Garza, aki befészkelte magát Jon Cartwright vaskos karja alá, és úgy festett, mint aki szinte jól is érzi magát ott. – Mármint a ceremónia. Szerintetek mit kell majd csinálnunk?

Julie Beauvale-hoz és Beatriz Mendozához hasonlóan Jon is régi árnyvadászcsaládból származott. Számukra másnap nem fog történni semmi különös, csak búcsút mondanak a diákéletnek. Befejezik a tanulást, és elkezdenek harcolni.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

De George, Marisol, Simon, Sunil Sadasvian meg egy maroknyi másik mondén diák életében fenyegetően közeledett a felemelkedés napja.

Igazából senki nem volt benne biztos, mit is jelent a fel-emelkedés, abban pedig még kevésbé, hogy mivel jár. Nagyon keveset árultak el nekik előre. Annyit tudtak, hogy a Végzet Kelyhéből fognak inni, és mint a harcos faj alapítója, Jonathan Shadowhunter, ők is egy angyal véreből kapnak majd egy kortyot. Azt is tudták, hogy örökre el kell köszönniük a mondén életüktől, és ezentúl az emberiséget kell szolgálniuk rettenthetetlenül.

Vagy ha nagyon balszerencsések, azonnali és feltehetőleg gyötrelmes halált halnak.

Az ilyen kilátások nem garantálták éppen az ünnepi hangulatot.

– Én azon gondolkodtam, vajon mi lehet a Kehelyben – mondta Simon. – Ugye szerintetek sem valódi vér?

– Az nem a te szakterületed, Lewis? – érdeklődött kaján vigyorral Jon.

George elmélázva sóhajtott.

– Jon utolsó hülye vámpíros poénja.

– Én nem bíznék benne – mormogta Simon.

Marisol nagyot csapott Jon vállára.

– Kuss már, te hülye! – mondta, de Simon a kelleténél egy árnyalatnyival több szeretetet vélt kihallani a hangjából.